

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13b i 31a rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 ⁽¹⁾ z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE ⁽²⁾ w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w brzmieniu rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1042/2013 ⁽³⁾ z dnia 7 października 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 należy w odniesieniu do miejsca świadczenia usług interpretować w ten sposób, że usługi centrum danych takie jak te będące przedmiotem postępowania głównego, w ramach których przedsiębiorca oferuje swoim klientom szafy serwerowe znajdujące się w centrum danych w celu umieszczenia w nich serwerów wraz z usługami dodatkowymi, należy uznać za wynajem nieruchomości?
- 2) W razie udzielania odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne: czy art. 47 dyrektywy VAT 2006/112/WE oraz art. 31a przywołanego powyżej rozporządzenia wykonawczego należy wszelako interpretować w ten sposób, że usługę centrum danych taką jak tę będącą przedmiotem postępowania głównego należy uznać za usługę związaną z nieruchomościami, której miejscem świadczenia jest miejsce położenia nieruchomości?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 77, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2013, L 284, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour du travail de Liège (Belgia) w dniu 18 marca 2019 r. — B./Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

(Sprawa C-233/19)

(2019/C 164/42)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B.

Strona pozwana: Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich ⁽¹⁾ w związku art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, w świetle wyroku w sprawie C-562/13 wydanego w dniu 18 grudnia 2014 r. przez wielką izbę Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nadają one skutek zawieszający środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji nakazującej obywatelowi państwa trzeciego cierpiącemu na poważną chorobę opuszczenie terytorium państwa członkowskiego, mając na względzie, że osoba wnosząca ów środek odwoławczy twierdzi, że wykonanie tej decyzji może narazić ją na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia,

- bez konieczności dokonywania oceny środka odwoławczego, tak że samo jego wniesienie jest wystarczające, aby zawiesić wykonanie decyzji nakazującej opuszczenie terytorium, lub
- po przeprowadzeniu wstępnej kontroli dotyczącej istnienia uzasadnionego zarzutu bądź braku podstaw do stwierdzenia niedopuszczalności albo oczywistej bezzasadności środka odwoławczego wniesionego do Conseil du contentieux des étrangers (sądu ds. cudzoziemców), lub też
- po przeprowadzeniu przez sąd pracy pełnej i całkowitej kontroli w celu ustalenia, czy wykonanie tej decyzji istotnie może narazić osobę wnoszącą środek odwoławczy na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia?

(¹) Dz.U. 2008, L 348, s. 98.